

въ врѣме на боя, то турската армия щѣше да бѣде отрѣзана отъ съобщенията си и съвършено деморализирана.

Страница 335, колона 1; На тая страница автора говори за руски ранени, които били изорудвани и изклани отъ турцитѣ и цитира разни случаи отъ жестокости. Прибавя даже на разказа си и една рисунка, която прѣдставлява турски башибозуци, които вършатъ жестокости. Тѣй като твърдения отъ този родъ се намиратъ почти на всѣка страница на книгата, ний ще ги разгледаме и ще ги опровергаемъ веднажъ за винаги въ края на нашия трудъ.

Страница 335, колона 2: Тука автора говори за послѣдователни линии отъ фортификационни постройки, които при първия плѣвенски бой не съществуваха още.

По нататъкъ той твърди, че турските генерали доказали своята неспособностъ, като не прѣслѣдвали неприятеля и прибавя, че несъмнѣли да извлекатъ полза отъ побѣдата си, ала забравя да спомене за крайната умора на войницитѣ, за нѣмането на кавалерия и на прѣсна войска, по които причини Османъ паша нѣмаше никаква възможностъ да се сдобие и съ най-малкитѣ свѣдения, относително силитѣ и позициитѣ на противника си.